

MANTANA

Měsíčník pro individua a individuality
Horoklubu Chomutov

LISTOPAD 2013

Úvodník

Podívej...

Podívej, co jsem našel! Ležel tam úplně opuštěný a zarostlý. Hledal jsem někoho, komu by patřil, ale nikde nikdo. Tak jsem ho vzal domů. Podle nánosu mechu tam musel být dlouho, vydrbeme ho a zkusíme najít majitele, když se nikdo neozve, necháme si ho.

K páru lezeček se už nikdo nepřihlásil, a tak zůstal u nás v přepravce.

Asi rok po této události jsme s Milanem a Přemkem jeli na Dlouhou louku. Je tam vyhlídková skála, kde se dá do sytosti vyboulderovat. Když už kluci měli oblezenou východní část, šlo se na druhou stranu, kde si Milan vyhlídl těžší cesty. Ale... Zrovna pod nimi stál stan, kolo a cyklista. To ale Milana neodradilo. Jerry nás vítá nejspíš, ale jistě uvažujíc o tom, že dnes asi přijde o střechu nad hlavou. Naplánoval si grilování a relax o samotě, dovršený západem slunce. S lezením asi nepočítal. Ale přece nebude jen tak, zbůhdarma přihlížet, a než se nadál, tak ho kluci už navazují na lano.

Z vyprávění se dozvídáme, že byl s kamarádem na túře v horách a na stěně, a že tohle je jeho první lezení na skále. A protože Jerryho obličej potom doslova jásal, napadlo nás, že nejspíš bude vhodnou osobou, které bychom mohli svěřit do opatrování nalezené, po vlastních nohou prahnoucí lezečky.

A tak, jak měl Jerry radost z pěkně prožitého podvečera, tak máme my radost teď, z jeho zpráv o tom, jak se jemu a teď už jeho botám, výborně daří ve skalách.

Květa

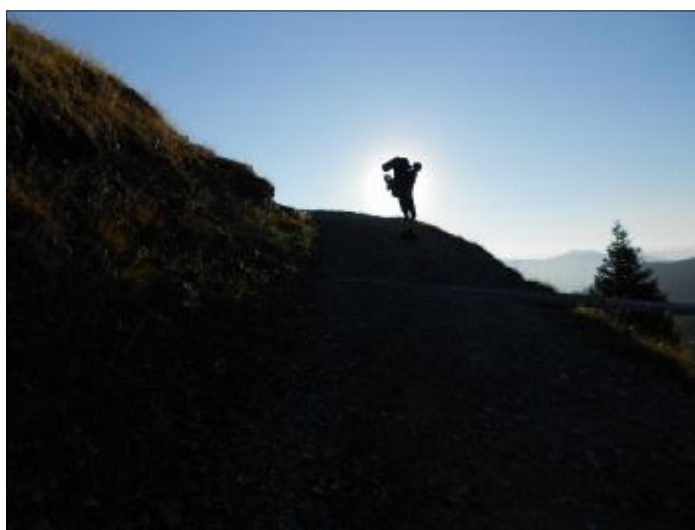
Víkendový „Big Johning“

6. - 8. 9. 2013

Milan "Svinčo" Svinařík

(Rakousko, Hoch König - Eiskarplatte,)

Aby dneska byl člověk ve společnosti „in“, tak musí provozovat nějaký sport, který končí na „ing“. Pro ty, kteří si nevyberou ze standardní nabídky již zavedených aktivit jako je rafting, kating, canyoning, bouldering, nordic walking, climbing nebo hiking, jsme zavedli novou disciplínu zvanou „Big Johning“. Jedná se o konglomerát climbingu s boulderingem a těžkotonážním hikingem. Že vám to hlava nebere? Nevadí, čtěte dál a vše se dozvíte.

Radka - příznivec Big Johningu

Je to k neuvěření, ale již podruhé v tomto létě razíme s Květou do Alp. Tentokrát nejsme sami, ale funkci autorádia nám na

dlouhé cestě zprostředkovává Blahouš. Jako partáka jsme mu sehnali Radku, která v horách taky nebyla ani nepamatuje. Takže jsme taková veselá společnost výkonnostních rekreatů, jejichž cílem je unavit těla a uzdravit mysl ve stěnách alpského regionu Hoch König. Hlavním cílem jsou krásné, několikasetmetrové věže Torsaule a Teufelskirchl. Vedlejším, rozlezcacím cílem je psí kopa Eiskarplatte. Transport sice neproběhnul podle plánu, neboť to Květuš vzala zkratkou přes Mnichov, ale časový harmonogram byl dodržen. Takže kolem páteční půlnoci se ukládáme do spacáků vedle auta na parkovišti u hotelu Arturhaus a posloucháme tradiční ukolébavku - kravské zvonce.

Ráno pro změnu posloucháme tradiční budíček v podobě hrčení přijíždějících aut a nedospavých turistů. A tak kolem půl sedmé lezeme ze spacáků a chystáme se k odchodu. Tentokrát jsme chytřejší než minule (naivně si to myslím) a bereme s sebou věci na bivak včetně zásoby vody. Takže batohy narůstají do obludných rozměrů XXL. Měly měly pro takovýto batoh trefné pojmenování - Big John. A jak tak balíme, nelze si nevšimnou okolních zlátnoucích štítů, které jsou pastva nejen pro oči, ale také pro foták. A tak díky tomu Květuš již u auta zjišťuje, že nám v něm chybí karta. Jediný funkční aparát, který naše výprava vlastní, je Blážovo kamera obscura, což je malý kompakt s porouchaným displayem,

Vlevo v kotli Eiskarplatte

takže se s ním musí fotit naslepo, jakoby od pasu. No nic, alespoň se můžeme těšit na to, co z toho vyleze, jako za starých časů, kdy se dávaly fotky vyvolávat z filmů. A tak po pár fotkách

zlátnoucích okolních kopců nahazujeme ruksaky na záda, začínáme zvolna stoupat. Nikam se nehrneme, neboť není kam spěchat a s těmi bágly to stejně moc nejde. Naším štěstím je, že si neuvědomujeme, že pochod potrvá 4 hodiny a že budeme muset nastoupat téměř 1000 výškových metrů. A tak za občasného focení míváme chatu s krkolomným názvem Mittelfederalm a stoupáme a funíme a odpočíváme a lamentujeme a tak to jde pořád dokola. Je dost vedro, a tak i hodně pijeme, čímž alespoň trochu ulehčujeme svému nákladu. Těsně před Torsaule se kolem nás přehnal horský bača v tradičním úboru s holí v ruce a speciálním pokřikem „ÍČAÉÉÉ“ svolával ovce. Nemusím dodávat, že v nás ten pokřik vyvolával různé asociace. Ale ovce na něj reagovaly jako dobře vycvičený pes a za chvíli je měl po hromadě tam, kde potřeboval. My ještě chvíli stoupáme společně s turisty po značené cestě, a pak odbočujeme doprava do skalního kotle pod severní stěnou Torsaule. Již z dálky tam vidíme veliké balvany tvořící převisy, kde by se dalo bivakovat. Dalším potěšujícím objevem jsou sněhová pole v horní části kotliny, takže máme i zdroj vody. U bivakových balvanů jsme shodili část nepotřebného nákladu a vyrazili už jen nalehko v mat-

Blahouš v 1. "rozlezcací" délce Eiskarpfeiler

Milan před vrcholovou hlavou

roši k úpatí rozlezcacího cíle „Eiskarplatte“. Název by se dal přeložit jako „Plotny ledového kotle“. Je to taková nesouvislá, položená, plotnová stěna, asi 250m vysoká, rozbrázděná vodními žlábkami. Vede na ní několik vynýtvovaných hvězdičkových linií a sestup je okolo přes suťový kotol psaný na čtvrt hodiny, takže se mi to zdálo jako ideální cíl na rozlezení. Faktem však je, že je to ten nejvzdálenější lezecký cíl této oblasti. Ačkoliv se nástup do stěny zdál být od bivakových balvanů na dosah ruky, museli jsme k němu šlapat ještě minimálně 45 minut napříč suťovým kotlem. Bláža s Radkou dorazili k nástupu jako první a ihned se pustili do cesty „Eiskarpfeiler 4+“. Hned první délka vypadala od pohledu tak hustě, že jsem si chvíli myslel, že Bláža vlezl do mojí cesty „Coupe Amarena 6-“. Ale nakonec se ukázalo, že lamentuje ve správné linii. Místním zvykem je totiž to, že první délka je vždy podhodnocená, a pak to poleví. A tak mě už ani moc nepřekvapuje, že i já lezu první délku téměř nadoraz. Namožené nohy z ranní

vynášky nyní v plotně docela trpí a pětimetrové odlezy mezi nýty mě nutí k maximální soustředěnosti. Nerad bych si na tomto supersrdném vápenci vyrobil lišej. Květuš mě mile překvapila, když první délku přebaletila nad očekávání hladce se slovy, že se jí to moc líbilo. A tak stoupáme dalších 6 délek už lehčím terénem a pozorujeme počínání Bláži s Radkou, kteří lezou linii vlevo od nás. Blahouš si neodpustil s sebou do stěny vláčet narvané bágel, čímž sobě i Radce lezení patřičně okořenil. Docela se divím, že jsou schopni se s tím v těch plotnách pohybovat. Protože Květuš mi vzala boty na sedák a nic víc nepotřebujeme, tak lezeme bez bágel. Ty těžké délky by s ním stejně nešly lézt. Naše poslední délka má být klíčová s šestkovým traverzem, a tak jsem na ni patřičně zvědav. Na štandu jsme se překřížili s Blážou, jejichž cesta vede doprava nahoru. Já stoupám doleva do kolmé stěnky a traverzuji doleva do soustavy spár. Traverz to byl sice jemnej, ale v dolní části stěny jsem lezl i těžší úseky, který byly psaný za pět. S tou klasou je to tady tak trochu loterie. Květuš dostala v závěru traverzu křeč do prstů a odsedla do lana, což byla škoda, protože ji chybělo pár centimetrů do lehkého terénu, kterým už to bylo jen pár metrů k našemu poslednímu štandu. Ten byl zároveň štandem slaňovacím. Sjeli jsme 25m na suťovou terasu a přes úbočí jsme sešli doprava do skalního kotle. Tam

Posekáno, vychechtáno: Radka, Svinčo, Květa, Blahouš

Pohoda v horách

teprve nastala ta pravá parkárna s pohyblivou sutí. Nechápu Květuš, jak to mohla sejít v lezečkách. Celý sestup až k nástupu včetně slanění odhaduji na reálných 45 minut a ne dle průvodce avizovaných 15 minut. Tomu říkám přesnost jako brokovnice za silného větru. Radka sestupuje sama nonstop až k bivakovacím balvanům. My ostatní se chvíli placatíme u nástupu plotny a svačíme. Bolí nás celej člověk a do dalšího pochodu sutí se nám už nechce. Ale nedá se nic dělat, a tak po svačině pokračujeme dál do bivaku. Tam teprve nastává ta pravá pohoda. Roztáhnout karimatku, roztopit vařič, lehnout a pozorovat mraky, vypít čaj, sníst svačinu, zase si lehnout, pokochat se výhledem na okolní hory a tak pořád dokola. Tak nějak samovolně vykrytalizoval v naší expedici názor, že jsme vyskotačili tak dokonale, že zítra už nepolezeme nic, a že zbytek sil vrhneme do sestupu. Bláža chtěl vzít do zaječích hned, že prý chce do hospody, ale sám si netroufnil a nikoho z nás neukecal. Kdo by takový nádherný bivak opouštěl, notabene ještě s vědomím, že zbytečně vláčel bivakovací výzbroj. A tak spolu se soumrakem se každý vytratil na svůj rovný plácek pozorovat hvězdy v horizontální poloze. Já jsem ulehl s Květuš na travnaté

moré-
ně
kou-
sek
nad
balva-
nem,
Radka
zů-

Bivak na větrné hůrce

stala u balvanu a Blahouš šel na samotku naproti přes kotlinu na travnaté úpatí Torsaule. Hvězdná podívaná na horách je vždycky úžasná, ale dlouho jsem ji pozorovat nevydržel, jsa notně uondán. Z tvrdého spánku mě probudil silný nárazový vítr, který lomcoval a šustil mým spacákem. Na nebi však nebyl ani jediný mráček. Jednalo se zřejmě o orogenní proudění, kdy studený vzduch z horních částí doliny stéká dolu do údolí. Každopádně jsem už oka pořádně nezamhouřil až do časných ranních hodin, kdy tento jev pominul. Ostatní na tom byly podobně.

Se vstáváním si dáváme tentokrát načas, protože nás čeká už jenom sestup. I když je pravdou, že jsem ráno zkoušel ukecat Květuš na pár jednodélkových cest na nedalekou plotnu. Ale nakonec jsem uznal, že bude lepší netříštit dojmy, a že sestoupíme podle plánu. Cestou dolů se už nic zvláštního neudálo kromě toho, že jsme potkali pár krajanů z Jablonce, kteří měli namířeno na Torsaule. Shodli jsme se na tom, že jít nahoru 2x nalehko je stejně devastační jako 1x natěžko. Takže si člověk nevybere. Na chatě Mittelfelderalm jsme si dali zasloužené pivo. Výčepní byl stejně bystřej jako minule. Květuš ho zaskočila svou plynulou němčinou při objednávání polévky a kafe. Dalším zpestřením byla dorazivší folklórní hudební skupina, kde dominovala zejména tahací harmonika. Náš čas vyhrazený pro alpské dobrodružství se nachýlil ke konci a s ním i pěkné počasí. Obloha se po poledni nenápadně zatáhla závojem mraků a my odjíždíme tak akorát včas, abychom nechytli nějakou tu avizovanou přeháňku. Nevím čím to, ale to autorádio se mi na zpáteční cestě zdálo takové tišší a klidnější, pomínuli záchvat smíchu kvůli pudingu. Co dodat na závěr? Snad jen to, že ačkoliv jsme zdaleka nevyšli vše, co jsme měli na playlistu, můžeme říci, že cíl byl splněn, neboť těla byla unavena a mysl uzdravena. Horám zdar!

LdS

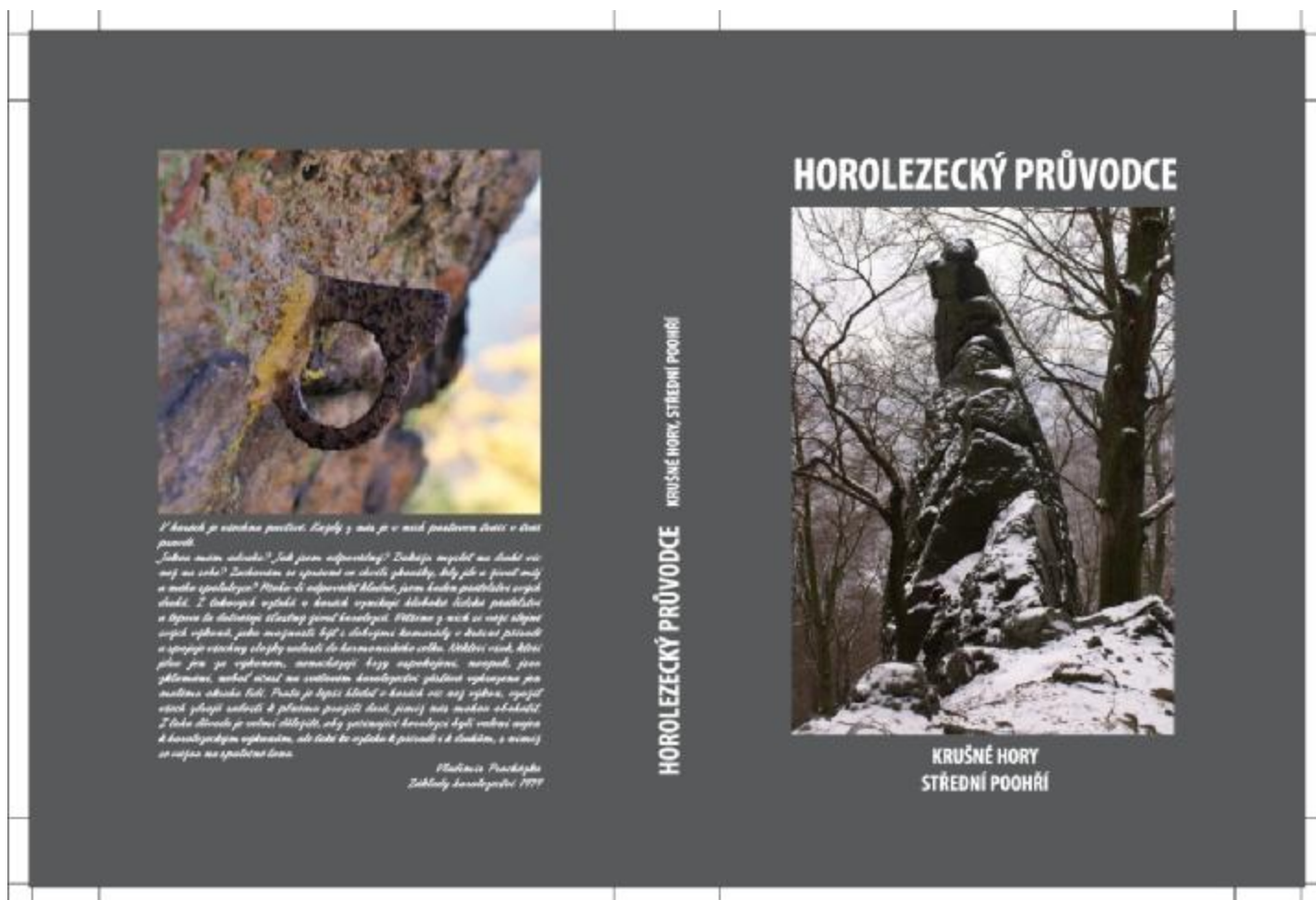
NOVÝ HOROLEZECKÝ PRŮVODCE

Krušné hory a Střední Poohří

Horoklub Chomutov právě vydal nového horolezeckého průvodce po skalních oblastech Krušných hor a údolí řeky Ohře. V tomto zpracování je doplněna spousta nových oblastí, o čemž svědčí i počet stránek blížící se magickému číslu 500. Co se týče Krušných hor, naleznete zde skalní oblasti nacházející se prakticky po celém hřebenu Krušných hor, od Kraslic až po Nakléřovský průsmyk. Údolí řeky Ohře je zde zmapováno v úseku od Lokte až po Kadaň. Průvodce je svým zpracováním věrný klasickému stylu - půdorysné mapky, zcela výjimečně i nárysné pohledy, číslované popisy, bez fotografií. Kromě popisů cest a skal jsou v průvodci uvedeny i doprovodné informace z geologie, historie lezení, či pověsti vztahující se k popisovaným skalám.

Publikace bude dostupná v nejbližších dnech v prodejnách HUDY SPORT v Karlových Varech, Most, Teplice, Ústí nad Labem. Následně se snad podaří distribuce i do Plzně a Prahy. Členové Horoklubu budou mít možnost zakoupit si 1 výtisk přímo od Horoklubu (dealer Jiřa) za zvýhodněnou cenu na nejbližších horoklubáckých akcích.

Ukázka titulní stránky:

Chamonix

8. - 12. 7. 2013

Blahouš Kluc

Jak už to tak bývá, tak jsme se s Letošem v hospodě jednoho zimního dne domluvili, že vyrazíme do Chamonix. Letoš už chápal, jaký svět tam je, já měl teprve objevovat a dojít k pochopení. Ovšem, pořád jsme si opakovali, že si uděláme hlavně dovolenou.

Konečně jednoho parného dne přijíždím z práce tak akorát, abych stačil zapakovat věci. V poledne mi už před domem stojí Astra. Parťák se mě hned ptá, jestli mám opravdu jen tento batoh. Na rozdíl ode mě má batohů několik a k tomu dvě obří přepravky jídla, které se brzy stanou předmětem mého výsměchu a Letošova utrpení. Lyže nechávám ve sklepě. Vyrážíme na cca 1000km dlouhou trasu. Po několika stovkách kilometrů se dostáváme v Německu do zácpy, ze které vyjíždíme někam na louku s výhledem na autoštrase a na chvíli usínáme. Odpočinití opět bojujeme s provozem. V noci ve Švýcarsku – Baselu nám kontrolní vlepí vinětu za 40 franků. Přejeli jsme spoustu kilometrů a čerpací stanice nikde. Když už jsme na jednu narazili, tak je samoobslužná. Nakonec jsem se odhodlal hodit do toho krámu svou kreditku a podařilo se nám natankovat. Kolem 05.00 hod. má toho Letoš dost a uleháme na pěkné odpočívadlo, kde dáme k dobru asi 4 hodiny. Potom už přejíždíme přes sedlo do Francie, kde parkujeme v Chamonix (1030m) na velkém parkoviš-

ti. Naštěstí nikdo po nás nechce nic platit.

Přemýšlíme, jak to pojmout. Úmyslem je dojít na plató pod Aig. du Midi a zde pokud možno působit. Bohužel na lanovku nemáme peníze. Nakonec se rozhodujeme, že obhlédneme pří-

Přeskok ...

stup přes ledovec du Tacul a to jen s tím nejnějnějším na bivak. Začíná „koncert“ s Letošovo jídlem. První je na vyhazov kilo mrkve. Přál bych vám vidět Letoše, jak jí s nechutí několikátou klobásu. Když je batoh zapakován, vyrážíme kolem sjezdovky vzhůru na konečnou zubačky Montenvers (1913m). Ujdeme několik stovek metrů a za námi běží do strmého kopce klučina ve žlutém tričku. Letoš se pousměje, že to trénuje Jecháč, ale měl by být spíš na Jedláku. Já kontruju, že si šel odběhnout mezi kvalifi-

kačí a finále lezeckých závodů. O to víc jsme všichni pobavení, když je to opravdu Martin, který očekává v dalších dnech Mistrovství Evropy v lezení na vytrvalost. Příjemné setkání. Martin nás doprovodí až na konec zubačky, kde nás upozorňuje na to, že k večeru má přijít bouřka. Také jí už cítíme ve vzduchu. Mám možnost si poprvé ohmatat očima Petit Dru. Je to opravdu skvostná skalní jehla.

Loučíme se a my s parťákem scházíme na ledovec pomocí žebříků. Sestupujeme asi 300 výškových metrů, opravdu slušná expozice. Kolem nás se motají vyčerpaní kli-

Ledovec pod Montenvers

S Letošem nic nehne, ani bouřka ...

enti s průvodci. Ačkoliv jsme nechali mačky dole, tak se jde přes ledovec dobře. Na něm se nachází spousta kamenů a nánosy šterku, přeskakujeme čitelné trhliny. Stoupáme a cestou potkáváme dva obří šutry, pod kterými bychom se mohli schovat v případě nečasů. Z údolí se už kupí mračna a my se motáme mezi trhlinami. Začíná to být vážné, obešli jsme a přeskočili už x-tou trhlinu a to ledové království je čím dál méně průchodné. Za námi bouří a úkryt ani plocha pro stan nikde. Vracíme se tedy o několik desítek metrů zpět a již vidíme chatu d'Envers (2523m) vysoko na skalním útesu. Je na dosah, ovšem pro nás nedostupná. Stojíme před plochou sněhu a nechce se nám na ní vstoupit. Zíráme zde dosti přihloupě a najednou kde se vzali, dva Frantičí ve flanelkách klušou přes sních. Získáme odvahu a též ho přecházíme. Nacházíme velký kámen „Matterhornek“, kde ze spodní strany odklízíme a rovnáme kamení a připravujeme se na přeháňku. První kapky jsou tady a my si hováme, ale jen do doby, než se mě Letoš zeptá, jestli už jsem také mokry.

... ani žebříky nad několikaset metrovou propastí.

Z přeháňky se stal vytrvalý déšť, takže poslední šance před mokrym bivakem je rozbít stan. Ve větru a dešti se nám daří postavit přístřešek pro dva lidi. Je kolem 17.00 hod. a my likvidujeme jídlo. Pak uleháme, Letoš usíná a já po několika hodinách vegetím venku a obdivuju ty hroty kolem nás. Začínám mít pocit, že dosažení jejich vrcholů je pro mě nedostupné. Je patrné, že ze stěny vedle nás lítají často šutry, ale vyhodnocuju naše stanoviště jako relativně bezpečné. Poté konečně usínám i já ...

Budíme se kolem 07.00 hod. do pěkného dne. Pokračujeme dále na chatu de Requin (2516m) a už můžeme vidět rozbitý přístupový ledovec du Tacul. Děsivá podívaná. Opět se motáme mezi trhlinami. Konečně se dostáváme k žebříkům na chatu. S nadšením se vláčíme ve vertikálním směru asi 200 výškových metrů. Je horko, takže hurá do trenýrek. Docházíme

Ledovec Tu Tacul

na chatu, kde právě snídá příjemná chatačka, pro kterou není nic problém. Ano, támhle je voda, vařit můžete tady a tady máte místo na usušení stanu. Společnost jí dělá její sedmy měsíční dcerka, kterou si sem nechala přivést helikoptérou. Ačkoliv se Letoš zapřísahá, že další partie ledovce jsou relativně dobré, mně se do toho nechce. Zasněžené trhliny nejsou nic pro mé horolezecké ambice a smírju se s tím, že jsem Západním Alpám ještě nedorostl. Parták to asi čekal, tak to přijímá dost klidně. Válime se na sluníčku, odpočíváme, a pak opět scházíme po žebřících na ledovec. Během pár hodin udělalo sluníčko ze zmrzlého kusu ledu zurčící pohyblivou masu. Cestu už známe, takže sestupujeme s nadhledem. Na ledovci v blízkosti Montenversu se pohybuje velké množství lidí, horští vůdce, zdá se, mají dostatek práce. A zase tady máme žebříky, u zubačky odpočíváme.

Alpská idylka

Zde se nachází kouhoutek s vodou se vzka- zem pro majitele pejsků a miskou. Správný zdroj vo- dy pro nás. Poté opět pokračuje- me směrem dolů, až jsme konečně u auta. Máme za sebou slušnou turistiku. Přesou- váme se a hledá- me potok, kde bychom se mohli vykoupat. Přichá-

zí samozřejmě buřina. Nakonec se ošplouchne- me v nějaké strouze a vyrážíme do města nasát atmosféru. Chamonix nezůstává své pověsti nic dlužno, spousta turistů si užívá dovolenou. Mrk- neme na závodní stěnu a zdravíme se s Martinem, který se snaží očima „nakrokovat“ závodní trasy. Užíváme si francouzských pro- duktů a procházíme se. Pak si jdeme lehnout k autu a kupodivu ani s tím nemá místní Policie problém.

Naše plány tedy padly, co dál? Navrhuju den odpočinku, a pak zkusit Mont Blanc. Letošovi se evidentně nechce, ale tváří se, že to tedy zkusíme. Jdeme se podívat na závody, kde me- zi špičkovými evropskými lezci bojuje i náš Mar- tin. První závodní trasu ze dvou fandíme, fotí- me. Setkáváme se se Štěpánem Havelkou a Alenou. Pak následuje přesun do Les Houches, kde v blízkosti lanovky Le Tremble nacházíme jezírko, kde si zájemce zaplatí prut a chytá ry- by. Letošovi je čím dál víc špatně, asi ze sluníč- ka, ale snaží se to rozchodit procházkou po městě. Je to spíš horší, takže rušíme i pokus na

Štěpán, reprezentant Martin, Blahouš, Alena

Blanc a rozhodujeme se druhý den odjet. Na- skýtá se mi zajímavý obrázek. Letoš leží ve spacáku na trávě u jezírka. Přejde k němu sku- pina lidí, kterou vede Frantík oblečený do ptačí- ho převleku a dlouze něco vypráví. Poté „odletí“ za křoví a skupina se přesouvá o kus dál, kde jim chlap opět něco vypráví až do nočních ho- din. Jedna Francouzka se omlouvá Letošovi, že ho skupina ruší při spaní. Už jsem byl ve Francii na několika místech a při tomto pobytu se se- tkáváme jen s příjemnými lidmi, kteří nás pěkně zdraví, přestože vypadáme spíš jako bezdo- movci. Jdu si lehnout k partákovi, je krásná noc. V noci se přesouváme na prašné parkoviš- tě pod velký stan.

Ráno se nasnídáme a vyrážíme do města kou- pit nějaký ten pohled a tradiční jídlo. První čtyři hodiny řídím já až na švýcarskoněmecké hrani- ce. Slibujeme si, že německé silnice budou klid- nější, ale Letoš jako řidiče čeká peklo, které jsem ještě nezažil. Párkrát nás těsně mívá do- pravní nehody, lidi jsou jako splašení ve všech pruzích, které jsou k dispozici a k tomu se opravdu vyznamenávají kamionisté. Nakonec kolem 20.00 hod. dojíždíme ke Svinčákům na chalupu do Aše, kde nás čeká chladivá voda rybníku, buřty a hlavně kamarádi.

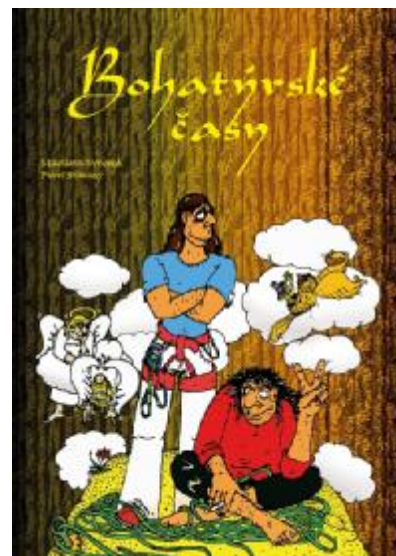
Blahouš

Svatý Vavřinec – patron horolezců

Jiří Šťastný

Víte, kdo byl Svätý Vavřinec? Pokud ne, tak asi ani netušíte, že je kromě jiných odvětví také patronem všech horských vůdců a horolezců. Než jsem si přečetl knihu „Bohatýrské časy“ od manželů Svěcených, tak jsem to také netušil. Abyste nebyli ochuzeni o krutý příběh našeho patrona, v krátkosti vás s ním seznámím. Svätý Vavřinec byl arcijáhenem papeže Sixta II, který byl při velkém pronásledování křesťanů za vlády císaře Valeriána sťat za to, že byl přistižen při mši. Před svou smrtí ale ještě stihnul Vavřincovi svěřit některé drahocennosti. Ten namísto toho, aby je odevzdal městskému prefektovi, je rozdál chudým, které 10. srpna roku 258 shromáždil před císařským palácem.

Do předních řad povolal nemocné a mrzáky s tím, že: „Toto jsou pravé poklady církve“.

Za tuto opovážlivost byl z okamžitého císařova rozkazu hnán nahý na pohorek Viminale a cestou byl mrskán bičí ze všech stran tak, až z něho kusy masa padaly. Nahoře byl napolo rozsekaný Vavřinec přivázan k železnému roštu, který zde byl připraven pro nejtěžší zločince. Na rozžhaveném uhlí pak byl opékán nejprve na zádech, a pak na bříše, kdy se mu pářily vnitřnosti. Těsně před smrtí prý Vavřinec pozval své mučitele na hostinu s tím, že snad je již dobře propečený.

Tolik z historie. Koho zajímá více, ať si to najde na internetu, ale rozhodně všem doporučuji přečíst si výše uvedenou knihu, protože je to skvělé čtení, plné veselých (převážně lezeckých historek) z Adršpachu a okolí.

Když náhodou nebudete mít 10. srpna důvod k oslavě, můžete připít na památku Svatého Vavřince a oslavit tak jeho svátek. Pokud budete slavít venku, nezapomeňte se při tom podívat na oblohu, protože v tomto období prochází naše planeta meteorickým rojem Perseid, takže je pravděpodobné, že uvidíte „padat hvězdy“. Ne náhodou se meteorům z roje Perseid lidově říká „slzy svätého Vavřince“, neboť z té hrůzy tenkrát prý i nebe plakalo.

V Teplicích nad Metují se po svätém Vavřincovi jmenuje kostel a díky jednomu z lezců mu byla zhotovena i plastika, kterou najdete v Dolním Adršpachu. V našem okolí se socha svätého Vavřince nachází nejblíže v Horním Jiřetíně.

Jiří

Zdobení stromečku pro zvířátka.

Tradiční zdobení stromečku se uskuteční v sobotu 14. prosince na Svahové, kde je v hotelu zamluvený salónek za velkým sálem. Zdobeníchtiví členové a příznivci Horoklubu se mohou srazit kdykoli během dne, dopolední i odpolední program pro děti bude závislý na sněhových podmínkách. Okolo 17.00 odcházíme zdobit stromeček (cca. hodinový výlet) a dát té zvěři najíst. Myšleno zvířátkům. Děti dostanou najíst později.

Nezapomeňte donést dobroty pro zvířátka i pro zvěř, vezměte i pár prskavek, něco teplých nápojů a ani kytara či flétna nebudou na škodu.

O April Netaktovi

Blahouš Kluc

Mám kamaráda - Horolezce. On strašně rád přemýšlí - o věcech, událostech, o tobě, o mně, o pojetí lezení, o vesmíru ... Někdy ho podezřívám z toho, že by byl schopný sám naprojektovat elektrárnu, ale nechce brát svým kolegům práci, a tak na ně jen dohlíží. Není velkého vzrůstu, ale co mu chybí v centimetrech, to má zdatně doplněno v IQ a co je pro jeho kamarády důležitější, tak má dáno i ohledně Jednotek Humorů. Proto mi do redakce Mantany každou chvíli přijde zdatně graficky zvládnutý vtípek např. Atomový kvíz, kde si dělá srandu ze svého kamaráda Atoma, nebo píseň Oddílový Rokenrol aneb trochu pařezologie, kde si pro změnu dělá srandu ze všech svých kamarádů. V úvaze Říkačky za kačky aneb zlidovělá rčení v horolezectví šprýmuje i z horolezení. Tedy, svaté mu není nic. Někdy mi přijde, že jak je zaujatý slovním spojením týkajícím se nějaké osoby, které musí právě teď říct svým kamarádům, tak dostává ty druhé tak trochu do rozpaků. To ho pak rád nazývám „Aprílem Netaktou“. A jak rád uvažuje o věcech a rád se směje, tak se jeho články týkající se lezení a lidí kolem přelévají z humorných gagů až po hluboké úvahy. Jeho články mají vždy něco společného. Jak jsem se jednou vyjádřil: „Má to hlavu, patu a hlavně ducha.“ Nedávný článek, spíše krátké zamyšlení, nazval „Dobyvatel zbytečna“. Chápal bych to jako úvahu nad významem jeho (našeho) lezeckého počínání ... Máme spolu nalezeno už dost metrů a oblezený kdejaký šutrák, ale už dlouho se mi nepoštěstilo, abychom byli na výletu sami. To se podařilo v jeden říjnový den ...

Na Salesiově výšině je vlhko, přestože slunce docela svítí, ale ne zrovna uvnitř lesa. Když dorazím, tak Milan právě s průvodcem v ruce obhlíží bouldery, ale netváří se nadšeně. Na-

vrhuju, že můžeme vyjet na hřeben, třeba na Jeřabinu. Dlouho neváháme a už frčíme serpentinami do kopců. Parkujeme auto, bouldermatku přes rameno. Dostáváme se mezi skalky pod rozhlednu, o tomto místě Svinča tvrdí, že je to místo s pozitivní energií. Nemůžu a ani nechci oponovat. Zezlátlé listí se povaluje všude kolem, skalky jsou dozlata zalité podzimním sluncem, podmanivé výhledy do Českého středohoří. Nejdřív mi ukazuje položenější bouldery, které lezla i jeho malá Evička. Potom Párkovy bouldery, ale proč si otrhat ruce na rozlámaných a ostrých chytech. Pak ukazuje jím přelesené linky a rozjímá, že jsou tak na ráně, že je možné, že už je někdo lezl. Já ho rád následuju, protože si spíš vybírám cesty podle oka, než podle průvodce. Baví nás to, ale furt se Míla cítí nerozlezen, nerozhýbán, s větší váhou na pupku než je nutno. Pře-

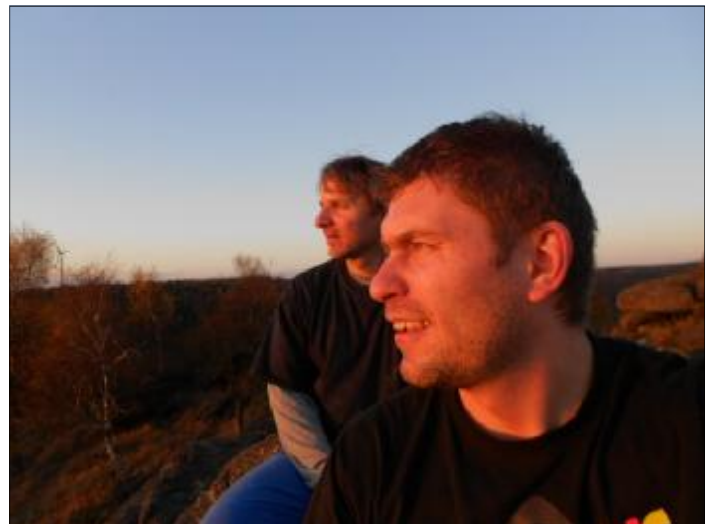

ci jenom mu zajiskří očíčka, když se vydává nezlezenou stěnkou zdánlivě bez chytů a stupů. Na chvíli odběhnu, a když se vrátím, přesouváme se k nejvyšším skalám. Zde se nachází cesta od Párka, která není určena pro tr-

pajzlíky. Milan se natahuje, vymýšlí finesy, ale do madla ze země prostě nedosáhne. Já jo, tak se mu směju. I tak to po nějaké době přelézá. Ďáblík v jeho hlavě udeří a Míla začíná vymýšlet, že Párek udělal cestu, kam Milan pořádně nedosáhne, tak on by jí mohl vylepšit tím, že jí udělá jako boulder ze sedu. Přestáváme lézt a místo toho začíná hra. Kdo to první přežije ze sedu, kdo udělá lepší fotku toho druhého fotákem s rozbitým displejem. Škádlíme se, kdo opravdu ze země ten zadek zvedl a těšíme se, jak se bude tvářit Párek, až se bude muset poskládat na „startovní čáru“ bouldery ze sedu lezl. Nakonec to Milan přelézá, ale je trochu zklamaný, že na to přišel a ono to zase tak těžké nebylo. Pak je ještě zklamanější, když od něj nechci slyšet, kde zachytil nohu a chci si to vymyslet sám. On strašně rád radí. Šup šup, přeženo, ale jinak, než Svinča. Udělá na kámen šipku a hodně si to užívá. Přesouváme se o kousek dál, kde je stěnka. Tu chce parták přelézt, i když

je to trochu vynucenka, protože po pravé straně je hrana. Zdá se, že zapomíná na všechno a vymýšlí jen ten další krok. Znenadání kašlu na krystaly a udělám dynamo, až se držím na vršku za žebro. „To neplatí, držíš hranu.“ Oponuju, že to teda není hrana. „Ale je.“ „A nene.“ „A jojo.“ Dva vyžilí voslové se hádají u kamene jak desetiletí kluci. Hra pokračuje a vymezujeme, kudy to tedy přelézt, aby to určo hrana nebyla. Nakonec to Milan přelézá a já tedy zkouším tak dlouho, až to přelezu též. Ale jak ho znám, tak by mě obvinil, že jsem určitě nějakou hranu chytil. Slunce se chystá k západu a my bychom měli už přestat, ale furt přelézáme další linie. Jsme do toho tak ponoření, že už ani neřešíme, že jsme třeba pět metrů vysoko a už jen lezeme a lezeme. Nakonec nám slunce opravdu začíná utíkat, tak se oba vyškrábeme na vrchol a sledujeme tu zlatavočervenou nádheru. S utopeným sluncem daleko za obzorem se vracíme do reality z té krásné hry dobyvatele zbytečně ...

Blahouš

Mikulášská nadílka

Dne 3. 12. 2013 v úterý se horoklubácké drobotině pro radost koná Mikulášská nadílka, při které v hodinách vyhrazených Horokroužku, tedy od 16.00 do 18.00 hod, můžou rodiče na chvíli předat své dětičky čertovi. A když budou děti hodné, přijde i Mikuláš s Andělem.

Trpělivost „Jehlu“ přináší

Broněk Bandas

Mám rád lezení. Ale ještě radši mám rád lezení s příběhem. Se splněným přáním nebo touhou. A nemusí to být touha má vlastní. Na laně mně udělá radost, i když se mi povede dovést na vytoužený vrchol kamaráda.

Na konci září jsme se už tak nějak tradičně potulovali po Prachově. Tentokrát nám ale chyběla Rád'a, naše poradkyně v ohledu lezitelnosti cest prachovských. Protože jsme si nechtěli „naběhnout“, šel jsem rovnou k věžím, které už znám. Tak jsme bez váhání zamířili k Jehle a Čapce. Druhým důvodem proč právě k nim bylo to, že se mně ty věže zaryly hluboko do paměti a do seznamu TOP lezení. A třetím důvodem byla skříňka na šaty Luboše Třeby. Souvislost mezi Lubošovo skříňkou a prachovskou Jehlou není bez „příběhu“ zřejmá.

Luboš v Českém Ráji několikrát lezl. Jak sám říká: „Několikrát jsem tady byl s mým lezeckým guru Milanem (Svinčo).“ Lezl tuhle i támhle, ale Někdy z těch dob má Luboš ve skříňce přilepenou fotografii dvou krásných věží, které jsou k sobě natulené přes malé sedélko. O těch věžích ví, kromě toho, že na ně touží vylézt, jen to, že jsou v Prachově a

dají se fotit z vyhlídky. Nádherné věže. Impozantní věže. Vysněné věže. A každý den, když v práci otevře svou skříňku, na ty věže kouká a v duchu se vidí na vrcholu vyšší z nich. Vrcholu tenkém a ostrém jako břitva, na kterém se dá se-

dět jen s jednou nohou visící do údolky a druhou do náhorky.

Když jsem u večerního ohýnku Lubošův příběh slyšel, okamžitě jsem tušil, které dvě věže v Prachově tomu popisu odpovídají. Proto jsme se druhý den za pokladnou chránicí vstup do Prachovských skal vydali hned doleva a po pár minutách cesty jsem Lubošovi ukázal doprava do svahu s otázkou: „A co tyhle, nevypadají jak na té fotce?“

Starou cestu na Jehlu mám zafixovanou jako snadný, krásný a vzdušný výstup. Poprvé jsme jí se ženou lezli při sbírání vrcholů do soutěže Horoklubu. Šiška tenkrát, po dobývání Starého hřibu u Heřmáněk a Starostové v

Adršpachu, přejmenovala Twenty Summits na Twenty Monsters. Ale Jehla a její souputník Čapka patřily k tomu nejhezčímu, co jsme v té době lezli. Stará cesta byla letos nějak těžší, ale pořád krásná a vzdušná. Měl jsem trochu obavy, jak si Luboš s výstupem poradí, ale bylo vidět, že je Svinčovo dobrý žák. Šiška, která Lubošovi asi trochu závidí jeho výšku, s radostí konstatovala, že kupodivu ani nedosáhl ze sedélka mezi Jehlou a Čapkou přímo na vrchol. Ověšený našimi dětmi jsem se z Vyhlídky Českého ráje díval, jak Luboš s Šiškou sedí na vrcholu Jehly. Ostrém jak břitva a s jednou nohou visící do údolky a druhou do náhorky. A všude kolem mě cvakaly spouště foťáků. Škoda, že Luboš nemohl slyšet všechny ty obdivné komentáře na jeho adresu.

Elegantní varianta Východní cesty. Už samotný název té cesty vás musí lákat. A co teprve kdybyste jí lezli! Ten neskutečný nezajištěný

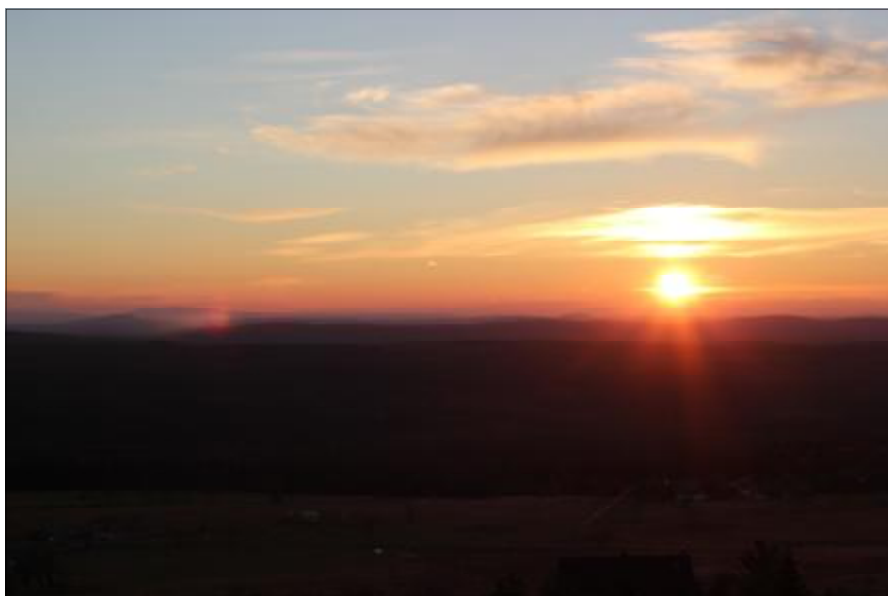
traverz celou východní stěnou k obrovským hodinám ve stěně severní. Ten adrenalin a potom rozjásané tváře spolulezců na vrcholu Čapky. Ty rozesmáté tváře a v případě Luboše i splněný sen. Tohle vám žádná stupidní televizní show nedá. Bohužel jsme na vrcholu mohli posedět jen krátce. Luboš i nás volaly povinnosti. Ale i ta krátká chvíle stačila k tomu, aby se ze dvou anonymních věží na fotce v Lubošovo skříňce staly pískovcové krásky hluboko zaryté pod kůži. A jak už to na písku bývá, i my jsme nechali několik kousků kůže hluboce zarytých ve spáře. Bylo to spravedlivé a krásné.

Broněk

P. S. Zapomněl jsem se Luboše zeptat, jestli má ve skříňce víc fotek. To mě trochu děsí. Dovést na vytoužený vrchol kamaráda je fakt super, ale jestli má na fotce třeba Štěpánskou korunu v Ádrul?

Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v listopádu 2013

25. 10. - 2. 11. Podzimní soustředění mládeže v **Arcu**.
2. 11. Bloudění v mlze v oblasti **Tisá-Modřín** a následně účast na slanění HO-Tisá na Kačáku. Svinčo+Květuška. Večer v hospodě i Bohumínek.
8. - 10. 11. V hotelu Cepín v Mikulově probíhá **Poslední slanění** Horoklubu Chomutov.
15. 11. Na skálách u **Mezihoří** popolzá co pustí Párek. Ztraceny vrcholovky na Plotně i na Popeláři. Úklid pod Popelářem.
- Na Kravích skálách na **Jedláku** působí poprvé Verča s Pavlem Patrákem. Hned se pouští do takových lahůdek, jako je Výzva krušnohorským kvakerům. Poté se schází s párkem Párků (otec a syn) na vrcholu Jedláku. Chvilí před nimi zde byl i Letoš založit novou vrcholovou knihu.
16. 11. Svinčo provozuje se ženou bouldering v oblasti **Modřín**. První dojem - Orasín.
17. 11. **Běh na Jedlák** - již desátého jubilejního běhu se účastní poměrně početná skupina běžců z Horoklubu i odjinud. Vítězem se stává opět Martin Jechů a Deiva v kategorii něžného pohlaví. Dalšími zúčastnivšími byli Puding, Kachna, Easy, Papa Mezník, Kuba Kotula, Šaman, Párek, Ivan Bubla, Verča Dvořáková Zuzka Párková, Hanka, Veruna a Lucka. Na vrcholu se však objevuje další skrumáž lezců nezúčastnivších se samotného běhu.
23. 11. **Slovenská kopa** komplet. Květuše, Bláža a Svinčo: Z Chomutova až do Jindřišské jsme najeli celkem 215km. Vzali jsme to totiž přes Bahratal, kde bylo hnusně. Já jsem kámen zkompletoval a přidal jeden kousek navíc. Bláže dal asi 3 kousky. Květa zavěsila pytel do všech kousků = pytel komplet. (Poznámka: Druhý den ráno tam Jechůza vytvořil dva „prásky“ ze sedu 6C+, 7A+)
25. 11. Mr. Petráč alias Svinčo veskrze větší pytle na **Petráči** v paprscích zapadajícího slunce v sektoru Elektrárna.

Západ slunce na Eduardu